

BESLUT AV TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

den 13 april 2011*

I mål T-393/10 R,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, med säte i Hamm (Tyskland),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, Iserlohn (Tyskland),

företrädna av ombuden advokaterna C. Stadler och N. Tkatchenko,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av ombuden V. Bottka, R. Sauer och C. Hödlmayr, biträdda av advokaten R. Van der Hout,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut K(2010)4387 slutlig av den 30 juni 2010 i ett ärende enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (COMP/38.344 – Stål för spännarmering) i form av ändringsbeslutet K(2010)6676 slutlig av den 30 september 2010, i den mån sökandena påförs böter,

meddelar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten och förfarande

- ¹ Sökandena tillhör ”Pampusgruppen” (PIB+-gruppen), vilken är verksam särskilt inom sektorn för industriell stål- och metalltråd och omfattar fyra holdingbolag: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.

KG (nedan kallat PIB). Samtliga andelar i dessa holdingbolag, för vilka det inte finns något gemensamt holdingbolag, ägs av tre medlemmar av familjen Pampus.

- 2 Den första sökanden, Westfälische Drahtindustrie GmbH (nedan kallat WDI), har som verksamhetsföremål tillverkning av och handel med stålprodukter samt förvärv och förvaltning av andelar i bolag, framför allt inom tillverkning och bearbetning av metalltråd. WDI ägs till 98 procent av den andra sökanden, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (nedan kallat WDV). Ägare i WDV är till två tredjedelar PIB och till en tredjedel ArcelorMittal Hamburg GmbH (nedan kallat ArcelorMittal). Verksamhetsföremål för PIB är särskilt förvärv, förvaltning och avyttring av andelar i industrier samt handel med stålprodukter.

- 3 I föreliggande ansökan om interimistiska åtgärder har sökandena i huvudsak begärt uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut K(2010)4387 slutlig av den 30 juni 2010 i ett ärende enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (COMP/38.344 – Stål för spännarmering) i form av ändringsbeslutet K(2010)6676 slutlig av den 30 september 2010 (nedan kallade det överklagade beslutet), i den mån sökandena har påförts böter och yrkat att tribunalen ska besluta att de befrias från skyldigheten att ställa bankgaranti.

- 4 I det överklagade beslutet klandrade kommissionen ett antal tillverkare inom sektorn för stål för spännarmering för att under många år inom den sektorn ha fastställt leveranskvoter och priser, delat upp marknaden mellan sig och utbytt känsliga ekonomiska uppgifter och genom denna fortlöpande överträdelse ha skadat hela den europeiska byggindustrin. Kommissionen fastställde därför böter om sammanlagt nästan 460 000 000 euro. Kommissionen ålade sökandena böter om sammanlagt 46 550 000 euro. De tre sökandena ålades solidariskt ansvar för böter om

15 485 000 euro, WDI och WDV ålades solidariskt ansvar för böter om 23 370 000 euro och WDI ålades ensamt böter om 7 695 000 euro. Dessutom fastställde kommissionen för fyra bolag i ArcelorMittal-gruppen böter på närmare 276 480 000 euro, som sedan nedsattes till 230 400 000 euro.

- 5 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 14 september 2010 väckte sökandena talan och yrkade i huvudsak ogiltigförklaring av det ursprungliga beslutet av den 30 juni 2010 i den mån som sökandena påförts böter och, alternativt, att de fastställda bötesbeloppen skulle nedsättas till en rimlig nivå. Efter att ha delgetts ändringsbeslutet av den 30 september 2010 justerade sökandena genom skrivelse, som inkom till tribunalens kansli den 16 november 2010, sina yrkanden och grunder efter ändringsbeslutet.

- 6 Genom särskild skrivelse, som inkom till tribunalens kansli den 3 december 2010, ingav sökandena en ansökan om interimistiska åtgärder. I denna ansökan har de yrkat
 - uppskov, utan skyldighet att ställa bankgaranti eller annan finansiell säkerhet, med verkställigheten av det överklagade beslutet, fram till dess att slutligt beslut fattas, i den mån sökandena har ålagts att betala böter om 15 485 000 euro (WDI, WDV och PIB solidariskt), 23 370 000 euro (WDI och WDV solidariskt) och 7 695 000 euro (WDI),

 - alternativt, beviljande av betalningslättnader i form av en skälig och av sakkunniga fastställd betalningsplan avseende de fastställda böterna, utan skyldighet att ställa bankgaranti eller annan finansiell säkerhet, och

— att tribunalen ska förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 7 Kommissionen har, i sitt skriftliga yttrande avseende ansökan om interimistiska åtgärder, vilket inkom till tribunalens kansli den 14 februari 2011, yrkat att tribunalen ska

— avslå yrkandena (huvudyrkandet och det alternativa yrkandet) i deras helhet, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

- 8 I skrivelse av den 15 februari 2011 begärde sökandena att få bemöta kommissionens yttrande, eftersom det av kommissionen genomförda och genom skrivelse av den 14 februari 2011 avslutade förvaltningsförfarandet angående sökandenas betalningsförmåga ("ITP-förfarandet") hade tillfört nya uppgifter, som var relevanta för frågan om kravet på skyndsamhet. Efter det att denna begäran hade beviljats, utvecklade sökandena i skrivelse av den 25 februari 2011 sin talan. I skrivelse av den 21 mars 2011 tog kommissionen slutlig ställning till det anförda.

- 9 I den nämnda förvaltningskrivelsen av den 14 februari 2011 avslög kommissionen en begäran om nedsättning av de bötesbelopp som sökandena påförts, med motiveringen att WDI var i stånd att betala eller erhålla bankgaranti för hela bötesbeloppet om 46 550 000 euro.

- 10 Tribunalen känner till att de tidigare nämnda bolagen i ArcelorMittal-gruppen (se ovan punkt 4), parallellt med det vid kommissionen anhängiga ITP-förfarandet rörande sökandenas betalningsförmåga, den 4 april 2011 utverkade en nedsättning av sina böter från 230 400 000 euro till 45 700 000 euro. Kommissionen tog i det beslutet bolagens begränsade betalningsförmåga i beaktande. Tidigare avslogs en ansökan från tre av dessa bolag om interimistiska åtgärder bland annat med hänvisning till ArcelorMittal-gruppens avsevärda finansiella styrka (konsoliderad total omsättning på mer än 46 000 000 000 euro för räkenskapsåret 2009) (beslut av tribunalens ordförande av den 7 december 2010 i mål T-385/10 R, ArcelorMittal Wire France m.fl. mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen).

Grunder

- 11 Enligt artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF jämförda med artikel 256.1 FEUF kan tribunalen, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av en angripen rättsakt eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.
- 12 I artikel 104.2 i tribunalens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder ska ange föremålet för talan, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. Uppskov med verkställigheten och interimistiska åtgärder kan beviljas av rätten, om det har fastställts att beviljandet vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) och att åtgärderna ställer krav på skyndsamhet på så sätt att de – för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada – måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak (beslut av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 22). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK

och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30). Rätten ska även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (beslut av domstolens ordförande av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73, och beslut av förstainstansrättens ordförande av den 4 april 2002 i mål T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2153, punkt 50).

- 13 Vid denna helhetsbedömning har tribunalen dessutom ett stort utrymme för skönsmässig bedömning och den är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra det sätt på vilket det ska prövas om dessa villkor är uppfyllda liksom i vilken ordning denna prövning ska utföras, då det inte finns någon bestämmelse i unionsrätten i vilken det föreskrivs ett redan upprättat analyschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslutet i det ovan i punkt 12 nämnda målet kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., punkt 23, och beslut av domstolens ordförande av den 3 april 2007 i mål C-459/06 P(R), Vischim mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 25).
- 14 I förevarande fall finner tribunalen att parternas skriftliga yttranden innehåller tillräckliga upplysningar för att pröva begäran utan att inleda det muntliga förfarandet.

Föremålet för ansökan om interimistiska åtgärder

- 15 Enligt artikel 2 i det överklagade beslutet kan det bolag som ålagts böter, om det väcker talan om ogiltigförklaring, välja mellan att provisoriskt betala böterna och att ställa en för kommissionen godtagbar bankgaranti. I skrivelser av den 5 juli och den 1 oktober 2010, genom vilka det överklagade beslutet delgavs, uppmärksammade

kommissionen sökandena särskilt på denna valmöjlighet och preciserade därvid att en eventuell bankgarantis belopp kommer att löpa med en ränta på 2,5 procent.

- 16 Dessutom förklarade kommissionen uttryckligen i sitt yttrande av den 14 februari 2011 (punkterna 52 och 59) att nämnda valmöjlighet redan från början utesluter att krav på skyndsamhet föreligger avseende denna begäran om interimistiska åtgärder, eftersom sökandena kan ställa bankgaranti, vilket är ett mindre betungande alternativ än provisorisk betalning av böterna. Enligt kommissionen har därför den i ansökan nämnda frågan om betalningsförmåga avseende provisorisk betalning av böterna inte någon betydelse.

- 17 Därav följer att kommissionen själv är beredd att, på ett visst villkor (skyldigheten att ställa en bankgaranti), i förhållande till sökandena bevilja uppskov med verkställigheten av det överklagade beslutet. Sökandenas yrkande om uppskov med verkställigheten av beslutet kan därför rimligen endast avse att de ska befrias från skyldigheten att ställa bankgaranti som villkor för att undvika omedelbar indrivning av de böter som ålagts sökandena genom beslutet (se beslut av förstainstansrättens ordförande av den 13 juli 2006 i mål T-11/06 R, Romana Tabacchi mot kommissionen, REG 2006, s. II-2491, punkterna 23–26).

- 18 Vidare har kommissionen begränsat sin argumentation rörande kravet på skyndsamhet till frågan om det är faktiskt omöjligt för sökandena att ställa en bankgaranti eller att ställande av bankgaranti i vart fall skulle leda till de påstådda skadorna av insolvens. Enligt kommissionen skulle särskilt WDI i kraft av sina nuvarande och prognostiserade kassaflöden objektivt vara i stånd att erhålla en sådan garanti för hela bötesbeloppet. I sådant fall skulle kommissionen inte kräva någon ytterligare bankgaranti av de andra sökandena. Detta skulle utesluta fara för insolvens (yttrande av den 14 februari 2011, punkt 60).

- 19 Av dessa anföranden från kommissionen – liksom av kommissionens konstaterande i det överklagade beslutet (punkterna 1178 och 1179), att WDI och PIB på grund av sina allvarliga finansiella problem inte kan betala böterna och troligen inte alls kan överleva – kan slutsatsen dras att även kommissionen är av uppfattningen att en provisorisk betalning av de ålagda böterna inte är ett realistiskt alternativ, eftersom sökandena finansiellt är ur stånd att erlægga en sådan betalning.
- 20 Föremålet för denna ansökan om interimistiska åtgärder – och därmed också för frågan om kravet på skyndsamhet – är därför endast befrielse från skyldigheten för sökandena att ställa bankgaranti som villkor för att undgå omedelbar indrivning av de ålagda böterna.

Krav på skyndsamhet

- 21 Enligt fast rättspraxis ska frågan huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på sökanden att styrka att han inte kan avvakta utgången av målet rörande huvudsaken utan att lida sådan skada (se beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 november 2001 i mål T-151/01 R, *Duales System Deutschland mot kommissionen*, REG 2001, s. II-3295, punkt 187 och där angiven rättspraxis, samt av den 4 december 2007 i mål T-326/07 R, *Cheminova m.fl. mot kommissionen*, REG 2007, s. II-4877, punkt 50).
- 22 Enligt fast rättspraxis kan en ansökan om uppskov med verkställigheten av skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att ett bötesbelopp inte omedelbart

ska drivas in endast beviljas under särskilda omständigheter (beslut av domstolens ordförande av den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och av den 14 december 1999 i mål C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. I-8733, punkt 48). I domstolens och tribunalens rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen en möjlighet att kräva att finansiell säkerhet ställs i interimistiska förfaranden, och detta utgör ett allmänt och rimligt tillvägagångssätt från kommissionens sida (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 5 augusti 2003 i mål T-79/03 R, IRO mot kommissionen, REG 2003, s. II-3027, punkt 25, och av den 21 januari 2004 i mål T-245/03 R, FNSEA m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. II-271, punkt 77).

- 23 Sådana särskilda omständigheter kan i princip anses föreligga när den part som ansöker om undantag från skyldigheten att ställa den begärda bankgarantin bevisar att det objektivt sett är omöjligt för den att ställa denna garanti eller att det skulle äventyra dess existens att ställa garantin (beslutet i det ovan i punkt 17 nämnda målet Romana Tabacchi mot kommissionen, punkt 98, och beslut av förstainstansrättens ordförande av den 20 oktober 2003 i mål T-46/03 R, Leali mot kommissionen, REG 2003, s. II-4473, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 24 När det gäller dessa båda tidigare nämnda särskilda omständigheter rör det sig om villkor som är alternativa och inte kumulativa.
- 25 Lyckas sökandena i föreliggande fall bevisa att det objektivt sett är omöjligt för dem att ställa bankgaranti för de böter som påförts dem, ska enligt denna rättspraxis kravet på skyndsamhet anses uppfyllt avseende deras ansökan om interimistiska åtgärder.

26 Sökandena har i det avseendet gjort gällande att det är objektivt omöjligt för dem att ställa bankgaranti, såväl av egen kraft som med hjälp av delägarna och hela PIB+-gruppen. Enligt sökandena bemödade de sig efter delgivning av det ursprungliga beslutet hos alla cirka [*konfidentiellt*]¹ kreditinstitut och kreditförsäkringsinstitut som hör till kretsen av gruppens finansiärer intensivt men utan framgång om att skaffa sig en bankgaranti för att täcka det ursprungligen fastställda bötesbeloppet om 56 050 000 euro. Efter delgivning av rättelsebeslutet försökte de återigen att få en bankgaranti avseende det reducerade bötesbeloppet (46 550 000 euro), även denna gång utan framgång. Samtliga kreditinstitut och kreditförsäkringsinstitut avlog förfrågan.

27 Kommissionen har invänt att de av sökandena framlagda avslagsskrivelserna i flera avseenden framstår som tveksamma. Enligt kommissionen har sökandena endast tillfrågat banker som redan är fordringsägare hos PIB+-gruppen och följaktligen har ett intresse av att behålla det finansiella status quo genom att få till stånd en reduktion av bötesbeloppet. Dessutom ger korrespondensen mellan WDI och (vissa) banker intrycket av att det inte på någon sida fanns något genuint intresse av en allvarlig diskussion om genomförbarheten av en bankgaranti, utan att ett avslag sågs som en nödvändig förutsättning för en eftersträvd nedsättning av böterna. Detta förklarar också varför banker till synes utan ingående prövning (särskilt av WDI:s isolerade finansiella situation) schablonmässigt meddelat avslag. Därtill är endast nio av de framlagda skrivelserna adresserade direkt till WDI. Dessutom motiverar [*konfidentiellt*] banker sitt avslag med hänvisning till hela Pampus-gruppens ekonomiska situation. I WDI:s fall rör det sig dock om ett ekonomiskt framgångsrikt, penningstarkt och därför kreditvärdigt företag. Eftersom det inte finns några övertygande uppgifter om att en eventuell försämring av Pampus-gruppens ekonomiska situation skulle påverka WDI förblir det egentliga skälet till avslag oklart.

1 — Icke återgivna konfidentiella uppgifter.

- 28 Enligt kommissionens mening visar avslagsskrivelserna inte heller att det var omöjligt att ställa en bankgaranti, eftersom bankerna endast nekade bankgaranti i schablonmässig form och i huvudsak med en allmän hänvisning till Pampus-gruppens svåra ekonomiska och finansiella situation. Avgörande kan dock endast vara WDI:s objektiva ekonomiska ställning. Med hänsyn till det positiva operativa kassaflödet de kommande åren och de för bankerna tillgängliga säkerheterna förfogar WDI över möjligheten att erhålla en bankgaranti. Av den av sökandena framlagda kassaflödesprognosen framgår att WDI ur det fria kassaflödet inom sju år skulle kunna betala tillbaka ett lån uppgående till bötesbeloppet med årliga räntebetalningar. Därmed skulle det vara möjligt att erhålla en bankgaranti.
- 29 Tribunalen konstaterar att sökandena enligt utredningen i målet utan framgång först tillfrågade 14 kreditinstitut om en bankgaranti. WDI, WDV och PIB skickade den 20 juli 2010 väsentligen likalydande skrivelser till "de kreditgivande bankerna" och bad om en bankgaranti för det totala bötesbeloppet eller en del av det (56 050 000 euro). Med e-post samma dag skickade WDI en motsvarande förfrågan till följande banker: [*konfidentiellt*].
- 30 Avslagsskrivelserna inriktar sig helt och hållet på sökandenas ansträngda ekonomiska och finansiella situation, vilken enligt bankerna gör det omöjligt för dem att erbjuda den önskade garantin. Medan vissa skrivelser är kortfattade, innehåller andra en detaljerad motivering. [*konfidentiellt*] hänvisar (skrivelse till WDI av den 26 juli 2010) till "storleken av de redan föreliggande åtagandena" liksom till att Pampus-gruppen befinner sig "i saneringsfasen". [*konfidentiellt*] (tre likalydande skrivelser till WDI, WDV och PIB av den 23 juli 2010) hänvisar till den "nyligen genomförda utförliga granskningen" av företagets ekonomiska situation och till företagets ansträngda finansiella situation. [*konfidentiellt*] (skrivelse till WDI, WDV och PIB av den 22 juli 2010) meddelar, att den "på grund av företagsgruppens såväl som de enskilda företagens

gällande ekonomiska förhållanden inte – inte heller för ett delbelopp” kan erbjuda en bankgaranti. [*konfidentiellt*] (skrivelse till WDI av den 22 juli 2010) inriktar sig på den ”anspråksfulla sanerings- och rekonstrueringsprocessen, genom vilken på medellång sikt betalningsförmågan (Kapitaldienstfäihigkeit) ska återupprättas” och betonar att den ”vid en ytterligare utvidgning av de finansiella åtagandena i kombination med en belastning av det finansiella resultatet ... bedömer att saneringsmöjligheterna för företagsgruppen allvarligt äventyras”, varför den ”anser det som icke försvarbart att åta sig den ifrågavarande andelen av borgensåtagandet”. [*konfidentiellt*] (skrivelse till WDI, WDV och PIB av den 22 juli 2010) meddelar att den ”efter ingående kreditprövning” har kommit till slutsatsen att ”det saknas förutsättningar för en utvidgning av de föreliggande kreditåtagandena”.

31 Genom skrivelse respektive e-post av den 10 november 2010 ansökte sökandena återigen hos samma banker om en bankgaranti – denna gång för det nedsatta bötesbeloppet (46 550 000 euro). I avslagsskrivelserna från den 11 till den 26 november 2010 hänvisas väsentligen till att de redan tidigare anförda avslagsgrunderna också gäller för det nedsatta bötesbeloppet.

32 Dessutom ansökte WDI den 19 februari 2011 hos de tidigare nämnda bankerna om en bankgaranti endast för det (nedsatta) bötesbelopp som ålagts WDI ensamt. I samband med detta delgav WDI bankerna den motivering som kommissionen angett för att avslå WDI:s ITP-begäran. Bankernas svar var återigen negativa. [*konfidentiellt*] motiverar i skrivelse av den 22 februari 2011 sitt avslag med sin ”funktion som utslutande långsiktig objektsfinansiär och sin från kommissionens avvikande bedömning av de ekonomiska förhållandena” för företaget. [*konfidentiellt*] anger i sin skrivelse av den 23 februari 2011 att den ”efter att ha beaktat all information och efter en bredare intern diskussion anser att den har nått gränsen för sin kreditberedskap såväl för PIB+

i allmänhet som för WDI i synnerhet” varför den ”återigen måste avslå begäran om att ställa en bankgaranti till förmån för kommissionen”. Den ber om förståelse för att den inte kan redogöra för alla detaljer i sitt kreditbeslut, men hänvisar till att dess interna affärsprocess är så inrättad, att den inte kan fatta beslut om kreditgivning till koncerner endast med beaktande av enskilda kredittagare, utan att kreditkompetens och processer är inriktade på kredittagarenheten, det vill säga koncernen (här: PIB+-gruppen). För övrigt är inte dess kreditberedskap endast beroende av det nuvarande och framtida kassaflödet, utan också av redan befintliga krediter, säkerheter, sammansättningen av föreliggande kreditavtal samt förvärvade erfarenheter.

33 Slutligen har sökandena oemotsagda framfört att de och hela företagsgruppen, som de tillhörde, ställdes under speciell bevakning av de finansierande bankerna. Varje vecka hölls telefonkonferenser med bankernas ([*konfidentiellt*]) samordnande krets samt vid behov möten med enskilda banker och hela finansierarkretsen. Kommissionen drar därav slutsatsen [*konfidentiellt*]. Av utredningen i målet framgår också att sökandena sedan mars 2020 har delgett bankerna utförliga månatliga redogörelser för sin ekonomiska situation (provisoriska balansräkningar, resultaträkningar, kassaflöden och så vidare), som förmedlade en omfattande bild av både sökandenas och hela PIB+-gruppens ekonomiska situation.

34 Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder konstaterar att sökandena i rätt tid, vid upprepade tillfällen och seriöst har bemödat sig om att skaffa sig en bankgaranti avseende de böter som påförts dem. Utredningen i målet visar att den bristande framgången beror på bankernas ingående och sakliga prövning av sökandenas ekonomiska och finansiella situation. Detta framgår av bankernas avslagskrivelser och av att de var väl informerade om sökandenas situation i förhållande till hela PIB+-gruppen (inklusive medlemmarna i Pampus-gruppen) och sökanden

WDI:s speciella situation. Mot bakgrund av detta tyder ingenting på att avslagsbeslutens sökandena av ren vänlighet för att användas i det pågående förfarandet.

35 Eftersom de på detta sätt motiverade avslagen på begäran om bankgaranti kommer från 14 banker har sökandena framlagt tillräckliga bevis för att det är objektivt omöjligt för dem att ställa denna bankgaranti, särskilt med tanke på att det i rättspraxis i liknande fall har ansetts tillräckligt med två respektive tre avslag (se beslut av tribunalens ordförande av den 2 mars 2011 i mål T-392/09 R, 1. garantovaná a.s. mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 56, och beslutet i det ovan i punkt 17 nämnda målet Romana Tabacchi mot kommissionen, punkterna 102 och 103). Det har därför ingen betydelse att sökandena inte har framlagt några skriftliga avslagsbeslut från de tillfrågade kreditförsäkringsinstituten [*konfidentiellt*] och det finns inget behov av att gå in på frågan om det överhuvudtaget ingår i ett kreditförsäkringsinstituts verksamhet att ställa bankgarantier.

36 Inget av kommissionens motargument är övertygande.

37 Kommissionen har gjort gällande att det i detta sammanhang oriktigt har bortsetts från andelsägaren ArcelorMittals, som sedan länge äger en tredjedel i WDV, finansiella styrka. Tribunalen hänvisar till att det, inom ramen för prövningen av ett företags finansiella livskraft och av dess möjlighet att ställa en säkerhet, tas hänsyn till egenskaperna hos den koncern som företaget genom sina delägare direkt eller indirekt tillhör (beslut av domstolens ordförande av den 7 mars 1995 i mål C-12/95 P, Transacciones Marítimas m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-467, punkt 12, och av förstainstansrättens ordförande av den 11 oktober 2007 i mål T-120/07 R, MB Immobilien Verwaltungs-GmbH mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

- 38 Detta synsätt vilar på tanken att det berörda företags objektiva intressen inte är fristående i förhållande till intressena hos de fysiska eller juridiska personer som kontrollerar det. Den påstådda skadans allvarliga och irreparabla karaktär måste därför bedömas utifrån den grupp som dessa personer utgör (beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet MB Immobilien Verwaltungs-GmbH mot kommissionen, punkt 37 och där angiven rättspraxis). Denna ”koncernrättspraxis” utsträcktes under tiden till att omfatta minoritetsägande (50 procent, 40 procent och till och med 30 procent), eftersom även sådana – substantiella – delägarskap beroende på kapitalstrukturen i de ifrågavarande bolagen kan vara relevanta för bedömningen av betalningsförmågan. En ansökan om interimistiska åtgärder måste därför innehålla tillräcklig information om sådana minoritetsägarskap (jfr beslut av tribunalens ordförande av den 7 maj 2010 i mål T-410/09 R, Almamet mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 57 och 58, samt av den 24 januari 2011 i mål T-370/10 R, Rubinetterie Teorema mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 39–42). Enligt denna rättspraxis föreligger till att börja med endast en informationsplikt avseende den eventuella förekomsten av överensstämmande intressen, medan det i de båda interimistiska förfarandena inte fanns någon anledning att pröva om det faktiskt förelåg sådana överensstämmande intressen mellan företagen i fråga och minoritetsägarna.
- 39 I föreliggande fall har sökandena i sin ansökan om interimistiska åtgärder nämnt ArcelorMittals minoritetsägande och framlagt att de den 26 juli och den 22 november 2010 utan framgång tillfrågade ArcelorMittal om en bankgaranti för de böter som påförts dem. Det är emellertid onödigt att göra en närmare prövning av allvaret i dessa förfrågningar och ArcelorMittals avslagsskrivelser av den 30 juli och den 25 november 2010. Den nämnda koncernrättspraxisen är nämligen inte tillämplig på förhållandet mellan sökandena och ArcelorMittal.
- 40 Visserligen är ArcelorMittal liksom samtliga sökande verksamma på stålmarknaden, men de tillhör olika koncerner, ArcelorMittal-koncernen respektive PIB+-gruppen, vilka konkurrerar med varandra och har olika (strategiska) affärsintressen. ArcelorMittal och sökandena kan därför inte ha samma grundläggande intressen. Särskilt

framstår det som uteslutet att ArcelorMittal som delägare skulle stödja en aggressiv affärsstrategi från PIB+-gruppen som inriktar sig på att ta kunder och hela marknader från ArcelorMittal. ArcelorMittals minoritetsägande innebär därför inte att koncernrättspraxisen blir tillämplig.

41 Den omständigheten att ArcelorMittal och en eller annan sökande kan ha liknande ekonomiska intressen i den mån det rör sig om värdet av ArcelorMittals ägarandel står inte i strid härmed. Detta ArcelorMittals intresse – till vilket också kan läggas tillgång till affärsuppgifter, om ställningen som minoritetsägare berättigar därtill – är inte av samma vikt som de grundläggande strategiska intressen som en koncern följer i inriktningen av sin affärsstrategi och som rättfärdigar en tillämpning av koncernrättspraxisen när det föreligger en objektiv samstämmighet mellan intressena. Detta påverkas inte heller av den av kommissionen åberopade omständigheten att ArcelorMittal är berett att [*konfidentiellt*].

42 För det andra kan man enligt kommissionen inte av bankernas avslagsskrivelser sluta sig till att det var omöjligt att erhålla en bankgaranti, eftersom bankerna hade ett betydande egenintresse av att, vid samtidigt uppskov med de ålagda böterna, så snabbt som möjligt täcka sina egna fordringar. Alla PIB+-nätverkets fordringsägare, inklusive bankerna och kommissionen, konkurrerade nämligen om bästa möjliga säkerställande och senare realisering av sina fordringar. [*konfidentiellt*] Därvid är de objektivt intresserade av att upprätthålla WDI:s operativa verksamhet med anledning av WDI:s goda avkastning och konkurrenskraft samt det därigenom genererade kassaflödet. Att inte kunna upprätthålla WDI:s operativa verksamhet skulle för bankerna innebära att de, trots ett på kort och medellång sikt förväntat förbättrat kassaflöde, avstår från nätverkets huvudinkomstkälla. Därför kan man objektivt sett förvänta sig att bankerna, när det inte längre finns någon möjlighet att verkställigheten kommer att uppskjutas, slutligen skulle finansiera en bankgaranti för böterna. För övrigt skulle

varje bank som har kännedom om WDI:s positiva siffror och som handlar förnuftigt och efter att ha gjort en ekonomisk kalkyl, vara beredd att ställa en bankgaranti för samtliga böter som sökandena påförts.

- 43 Dessa argument kan inte höras. När det gäller kommissionens ovilja att acceptera det "betydande egenintresset" hos de 14 banker som nekat sökandena en bankgaranti, påpekar tribunalen att en bank vid såväl positiva som negativa beslut rörande kredit- och garantiförfrågningar alltid följer sina egna intressen som kreditinstitut och med hänsyn till sina aktieägare är tvungna därtill. I föreliggande situation skulle dessa intressen vara tvungna att underordnas kommissionens endast om koncernrättspraxisen var tillämplig på de 14 bankerna. Så är dock inte fallet.
- 44 För det första framgår det inte av utredningen i målet att bankerna skulle ha blivit andelsägare i sökandebolagen eller att de genom kapitalinsatser på något sätt skulle ha blivit delägare i PIB+-gruppen. Bankernas affärsförhållanden med den sistnämnda inskränker sig till kreditområdet på vilket deras intressen är inriktade på att på bästa sätt säkra och realisera sina amorterings- och räntefordringar. I det avseendet föreligger ingen objektiv likhet mellan kreditinstitutens strategiska intressen och de strategiska intressen som de i huvudsak i stålsektorn verksamma sökandena har (se ovan punkterna 1 och 2).
- 45 För det andra är inte upplysningen, [*konfidentiellt*], i sig tillräcklig för att visa att det mellan bankerna och dessa företag finns så starka personliga sammanflätningar – som de som eventuellt föreligger mellan de tre medlemmarna av Pampus-familjen

och gör ett gemensamt holdingbolag överflödigt (se ovan punkt 1) – att en tillämpning av koncernrättspraxisen skulle vara rättfärdigad.

- 46 Vad gäller kommissionens påpekande att sökandena inte har kopplat in någon främmande bank, räcker det för det tredje att konstatera att [*konfidentiellt*] gjorde det klart från början att det var utsiktslöst att få en bankgaranti från en bank som inte tillhörde denna finansierarkrets efter det att denna krets i det avseendet hade manifesterat sitt totala avvisande. För övrigt är det enligt rättspraxis, för att konstatera att det objektivt sett är omöjligt att skaffa sig den efterfrågade bankgarantin, tillräckligt att en förfrågan om bankgaranti avböjs av sökandens vanliga banker hos vilka sökanden är fast kund (beslutet i det ovan i punkt 17 nämnda målet Romana Tabacchi mot kommissionen, punkterna 105, 109 och 110).
- 47 Avslagsskrivelserna från de tidigare nämnda [*konfidentiellt*] bankerna räcker för att fastställa att det är omöjligt för sökandena att ställa en bankgaranti för böterna. Kommissionens påstående, grundat på talrika finansiella dokument och ekonomiska uppgifter rörande sökandena, att bankerna till slut skulle ställa bankgarantin i fråga, eftersom varje förnuftig bank som har kännedom om särskilt WDI:s positiva siffror skulle vara beredd att göra det, är därför irrelevant.
- 48 Detta kommissionens påstående står i kontrast med dess egen [*konfidentiellt*] bedömning i det överklagade beslutet (punkt 1179), "[*konfidentiellt*]". Dessutom är det anmärkningsvärt att kommissionen i föreliggande fall anser sig kunna bedöma betendet hos en "förnuftig, med utgångspunkt i ekonomiska kalkyler rationellt handlande bank". Kommissionen har fram till nu hela tiden påpekat – och har i det avseendet fått medhåll från förstainstansrätten (dom av den 29 april 2004 i målen T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 och T-252/01, Tokai Carbon m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-1181, punkt 479) – att den inte är någon bank och inte förfogar över en banks infrastruktur och specialavdelningar.

- 49 Kommissionens påståenden framstår också som oförenliga med rättspraxis, enligt vilken kravet på skyndsamhet avseende en ansökan om interimistiska åtgärder ska bedömas utifrån omständigheterna vid tidpunkten för ingivandet eller senast när den behöriga domstolen tar ställning till ansökan (se beslut av förstainstansrättens ordförande av den 23 januari 2009 i mål T-352/09 R, Pannon Hóerőmű mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 29 och 30, och av den 8 juni 2009 i mål T-173/09 R, Z mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 22). Medan sökandena i föreliggande fall har framlagt tillräckliga bevis om att det före meddelandet av detta beslut var objektivt omöjligt för dem att skaffa fram en bankgaranti vill kommissionen med sin argumentation – att det kan förväntas att bankerna ”till slut” skulle finansiera ställandet av en bankgaranti ”så snart det inte längre finns någon möjlighet till uppskov med verkställigheten” – inrikta sig på en tidpunkt som ligger efter detta beslut och således ”ta risken” att sökandena vid denna senare tidpunkt, om de trots allt inte fick någon bankgaranti, skulle bli insolventa på grund av bristande betalningsförmåga eller överskuldssättning (17 § och 15a § i den tyska insolvensordningen lästa tillsammans med 177a § och 130a § i den tyska handelsbalken).
- 50 Slutligen kan kommissionen inte med framgång klandra sökandena för att otillbörligt ha bidragit till sin prekära finansiella situation genom att efter delgivningen av meddelandet om invändningar ha gjort omfattande kapitalöverföringar till andra bolag inom koncernen, men samtidigt bara gjort en minimireservering på [*konfidentiellt*] miljoner euro avseende det 18-åriga deltagandet i kartellen inom sektorn för stål för spännarmering.
- 51 Såvitt avser kommissionens påstående att det måste förhindras att dess bötespolitik undergrävs genom sådana kapitalöverföringar räcker det att konstatera att de här ifrågasatta kapitalöverföringarna obesträtt hade till syfte att undvika insolvens för vissa företag i PIB+-gruppen och därigenom följaktligen att förhindra förlust av arbetstillfällen. Det är också obesträtt att delägarna varken från de företag som ålagts böter eller från mottagarna av de koncerninterna kapitalöverföringarna på något sätt har ”tagit ut” medel, med undantag för en utdelning år 2008 om [*konfidentiellt*] miljoner

euro till förmån för minoritetsägaren ArcelorMittal, vilken inte ingick i koncernen. Under dessa omständigheter kan varken PIB-Holding eller PIB+-gruppen tillsammans klandras för att ha använt WDI som finansieringskälla för andra nödlidande företag i koncernen för att stödja deras affärsverksamhet.

- 52 Vad gäller reserveringen på [konfidentiellt] miljoner euro framstår anmärkningen om ”bristande täckning” som irrelevant, eftersom kommissionen i det överklagade beslutet (punkterna 1178 och 1179) själv angav flera faktorer som på förhand tydde på att [konfidentiellt]. Med hänsyn till detta spelar storleken av en bokföringsmässig reservering knappast någon roll. För övrigt framstår beloppet på [konfidentiellt] miljoner euro avseende kartellen inte som orimligt. Kommissionen har nämligen redan två gånger känt sig föranlåten att nedsätta bötesbelopp som påförts bolag som deltagit i kartellen. Därvid har den nedsatt böterna med omkring 80 procent för världens största stålkoncern ArcelorMittal på grund av enskilda koncernbolags betalningsoförmåga (se ovan punkt 10).
- 53 Av det som anförts följer att sökandena har framlagt tillräckliga bevis för att kravet på skyndsamhet avseende de av dem begärda interimistiska åtgärderna är uppfyllt.

Fumus boni juris

- 54 Enligt rättspraxis anses *fumus boni juris* föreligga när åtminstone en av grunderna för talan vid första påseendet framstår som befogad och i alla fall inte grundlös respektive när denna inte kan tillbakavisas utan en ingående prövning som är förbehållen den

dömande sammansättning som ska döma i huvudsaken (se, för ett liknande resonemang, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 28 april 2009 i mål T-95/09 R, United Phosphorus mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 21 och där angiven rättspraxis, samt av den 10 mars 1995 i mål T-395/94 R, Atlantic Container Line m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-595, punkt 49, fastställt genom beslut av domstolens ordförande i det ovan i punkt 12 nämnda målet kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., punkterna 26 och 27).

- 55 I förevarande fall har sökandena gjort gällande sju grunder för sitt huvudyrkande om ogiltigförklaring av det överklagade beslutet och sitt alternativa yrkande om nedsättning av böterna.
- 56 Som kommissionen riktigt har påpekat är framställningen av de flesta grunderna otillräcklig och inte i sig själv förståelig. Den uppfyller därför inte de krav som ställs enligt rättspraxis, enligt vilken en ansökan om interimistiska åtgärder måste innehålla de väsentliga faktiska och rättsliga omständigheter som den grundar sig på. Dessa omständigheter måste sammanhängande och förståeligt framgå av texten i ansökningshandlingen för att svaranden ska kunna förbereda sitt ställningstagande och för att den för beviljande av interimistiska åtgärder behöriga domstolen med påkallad skyndsamhet och, om det behövs, utan ytterligare upplysningar ska kunna fatta sitt beslut (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 januari 2001 i mål T-236/00 R, Stauner m.fl. mot parlamentet och kommissionen, REG 2001, s. II-15, punkt 34, av den 7 maj 2002 i mål T-306/01 R, Aden m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-2387, punkt 52, och av den 23 maj 2005 i mål T-85/05, Dimos Ano Liosion m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-1721, punkt 37).
- 57 Den grund genom vilken det görs gällande att kommissionen oriktigt antagit att det rört sig om en enda sammanhängande överträdelse uppfyller dock de krav som uppställs i rättspraxis i detta avseende. När det gäller denna grund anges det i ansökan om interimistiska åtgärder väsentligen att kommissionen har hållit WDI ansvarigt för en överträdelse från den 1 januari 1984 till den 19 september 2002 och hållit WDV ansvarigt för en överträdelse från den 3 september 1987 till den 19 september 2002.

Enligt sökandena kan WDI och WDV dock endast hållas ansvariga för en överträdelse med avseende på en betydligt kortare tidsperiod, nämligen från den 12 maj 1997 till den 19 september 2002. För överträdelserna före den 12 maj 1997 har nämligen preskription inträtt. Kommissionen har underlåtit att beakta den omständigheten att det under avtalstiden inträdde ett tidsmässigt avbrott på nästan ett och ett halvt år. Den har inte tagit hänsyn till att avtalen före respektive efter detta avbrott inte kan ses som en enda sammanhängande överträdelse, eftersom de är av olika slag och har organiserats på olika sätt. Dessutom har sökandena – vilket var uppenbart för alla andra företag – vid ett möte den 9 januari 1996 tagit avstånd från kartellavtalen, vilket entydigt har bevisats genom skriftliga anteckningar. Även mot bakgrund av detta avståndstagande kan sökandena inte klandras för deltagande i en enda sammanhängande överträdelse.

58 Detta påstående från sökandenas sida, vilket vid framgång skulle kunna innebära en tydlig nedsättning av de böter som påförts WDI och WDV, är så precist att det har gett kommissionen möjlighet att avge ett omfattande yttrande. Dessutom gör påståendet det möjligt för domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder att fastställa att ifrågavarande grund vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogad och i alla fall inte kan tillbakavisas utan en mera omfattande prövning, vilken ankommer på den dömande sammansättning som har att göra en prövning i målet rörande huvudsaken.

59 Även den grund genom vilken sökandena har anmärkt mot att deras bristande betalningsförmåga inte har tagits i beaktande är i sig själv förståelig och har likaledes gjort det möjligt för kommissionen att avge ett omfattande yttrande.

60 I det avseendet kan det konstateras att tribunalen enligt artikel 261 FEUF och artikel 31 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning

av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, 2003, s. 1) vid sin prövning av kommissionens överklagade bötesbeslut har behörighet att göra en obegränsad överprövning av kommissionens bedömning. I förevarande fall kan det inte alls uteslutas att tribunalen i huvudsaken använder sig av denna behörighet och nedsätter de böter som påförts sökandena. Därtill har kommissionen själv angett att, såvitt sökandena ifrågasätter den bedömning av deras betalningsförmåga som kommissionen har gjort i det överklagade beslutet, tribunalen vid konstaterande av en felaktig rättslig bedömning själv fastställer böterna. Härvid ska sakförhållandena, såsom de framstår på grundval av den under mellantiden framlagda informationen, ligga till grund för bedömningen. I den mån som det i förevarande fall inte föreligger något krav på skyndsamhet, gäller således samma sak för möjligheterna till framgång i huvudsaken. Dessa kommissionens argument är också tillämpliga i ett fall – som det förevarande – där kravet på skyndsamhet är uppfyllt.

- 61 Under dessa omständigheter kan det konstateras att det vid ett första påseende i vart fall föreligger ett *fumus boni juris* för en nedsättning enligt det alternativa yrkandet av de böter som påförts sökandena.

Intresseavvägning

- 62 Enligt fast rättspraxis måste domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder göra en avvägning mellan de intressen som hänger samman med de olika möjliga lösningarna. Detta innebär konkret att särskilt bedöma om sökandens intresse av att få uppskov med verkställigheten av det ifrågasatta beslutet ska ha företräde framför intresset av att detta beslut omedelbart verkställs (beslut av domstolens ordförande i det ovan i punkt 12 nämnda målet kommissionen mot Atlantic Container

Line m.fl., punkt 50, av den 12 juli 1996 i mål C-180/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-3903, punkt 89, och av den 26 juni 2003 i de förenade målen C-182/03 R och C-217/03 R, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2003, s. I-6887, punkt 142).

63 I förevarande fall har sökandena lyckats visa att kravet på skyndsamhet är uppfyllt avseende deras ansökan om interimistiska åtgärder, eftersom det var objektivt omöjligt för dem att ställa bankgaranti för böterna. De har också lämnat sådana uppgifter att det får anses föreligga ett *fumus boni juris* avseende deras alternativa yrkande om nedsättning av böterna. Det kan därför konstateras att sökandena i princip har ett berättigat intresse av uppskov med verkställigheten av skyldigheten att ställa bankgaranti för böterna. Om deras ansökan om interimistiska åtgärder inte beviljades skulle kommissionen nämligen ha rätt att omedelbart driva in böterna, vilket med största sannolikhet skulle leda till insolvens för sökandena på grund av bristande betalningsförmåga respektive överskuldsättning (se ovan punkt 49).

64 Kommissionen har däremot åberopat allmänintresset av att effektiviteten i Europeiska unionens konkurrensregler upprätthålls och därmed böternas avskräckande verkan samt unionens finansiella intressen. Därvid påpekar kommissionen särskilt att böter blir en del av unionens budget efter det att de fastställts av högsta instans.

65 När det gäller unionens finansiella intressen, vars grundläggande betydelse inte kan ifrågasättas, bör påpekas att sökandena i förevarande fall inte förfogar över de likvida medel som behövs för att kunna betala de böter som påförts dem (se ovan punkterna 16 och 19) och att det är objektivt omöjligt för dem att ställa den erforderliga bankgarantin. Det är därför högst sannolikt att kommissionen, om den drev in böterna

genom utmätning, inte skulle få in det fastställda beloppet. Vidare har sökandena oemotsagda gjort gällande att kommissionens fordran vid deras befarade insolvens enligt tysk insolvensrätt inte har något företräde framför andra fordringar och att kommissionen därför kommer att få nöja sig med den procentuella utdelning som tillkommer fordringsägare i konkursen. Under dessa omständigheter skulle inte kommissionens finansiella intressen skyddas bättre om ett sådant utmätningförfarande inleddes i stället för att sökandena gavs möjlighet att fortsätta sin affärsverksamhet och med intäkterna från denna betala böterna (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 17 nämnda målet *Romana Tabacchi mot kommissionen*, punkt 136).

66 För övrigt verkar kommissionen i förevarande fall själv från början ha bedömt ett genomdrivande av unionens finansiella intressen som mindre sannolikt. När kommissionen meddelade det överklagade beslutet var den nämligen av uppfattningen att flera faktorer tydde på att PIB och WDI inte kunde betala böterna och troligen inte alls överleva (punkterna 1178 och 1179 i det överklagade beslutet). Detta talar för att kommissionen ursprungligen verkar ha förlikat sig med att böterna inte kan drivas in. Därtill kommer att kommissionen efter meddelandet av det överklagade beslutet har genomfört ett antal ITP-förfaranden avseende betalningsförmågan hos de företag som påförts böter. Därav kan slutsatsen dras att kommissionen är beredd att (delvis) avstå från böterna, även efter det att de blivit en del av unionens budget. Kommissionen har visat prov på ett sådant avstående på runt 80 procent till förmån för ArcelorMittal. Mot bakgrund av detta framstår kommissionens strävan att särskilt i förhållande till sökandena "återuppliva" unionens finansiella intressen inte som särskilt skyddsvärd.

67 Av det som anförts följer att sökandenas intressen ska ha företräde framför kommissionens finansiella intressen.

- 68 Det ska dock beaktas att det ovan endast godtogs att det förelåg *fumus boni juris* avseende det alternativa yrkandet om nedsättning av böterna och att sökandena själva har antytt att de är beredda att enligt en rimlig avbetalningsplan göra avbetalningar från juli 2011 (se ovan punkt 6). Med skrivelse av den 7 februari 2011 har sökandena inom ramen för ITP-förfarandet vid kommissionen framlagt en uppdaterad avbetalningsplan och förklarat att, om böterna nedsätts med 75 procent, det vill säga till runt 12 000 000 euro, skulle de kunna betala genom 39 avbetalningar från juli 2011. Dessutom bör påpekas att WDI sedan en tid tillbaka gjort avsättningar på runt [konfidentiellt] miljoner euro för betalningen av böterna.
- 69 Unionens finansiella intressen kan vid nuvarande tidpunkt tillgodoses genom att bevilja sökandena de begärda interimistiska åtgärderna – utan att det på detta stadium behövs något beslut angående den nämnda 75-procentiga nedsättningen av böterna – med det enda villkoret att de till kommissionen senast den 30 juni 2011 betalar beloppet [konfidentiellt] miljoner euro och från och med den 15 juli 2011 till dess något annat beslutas betalar månatliga belopp på 300 000 euro (den 15:e varje månad), dock längst till dess att dom meddelas i detta mål.
- 70 Det bör för övrigt uppmärksammas att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder enligt artikel 108 i rättegångsreglerna när som helst kan ändra eller upphäva ett beslut om interimistiska åtgärder med hänsyn till ändrade förhållanden. Med ”ändrade förhållanden” avses särskilt faktiska omständigheter som kan ändra bedömningen av kravet på skyndsamhet i det aktuella fallet (domstolens beslut av den 14 februari 2002 i mål C-440/01 P(R), kommissionen mot Artegoda, REG 2002, s. I-1489, punkterna 62–64). Det ankommer således på parterna att vända sig till tribunalen när förhållandena enligt deras mening har förändrats på ett sådant sätt som kan leda till ändring av detta beslut.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande:

- 1) Uppskov med verkställigheten av skyldigheten för Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, att till förmån för kommissionen ställa en bankgaranti för att undvika omedelbar verkställighet av de böter som påförts dem enligt artikel 2 första stycket i kommissionens beslut K(2010)4387 slutlig av den 30 juni 2010 i ett ärende enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (COMP/38.344 – Stål för spännarmering) i form av ändringsbeslutet K(2010)6676 slutlig av den 30 september 2010, beviljas på villkor att:

- Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG senast den 30 juni 2011 betalar ett belopp på [*konfidentiellt*] miljoner euro till kommissionen.

- **De betalar månatliga belopp på 300 000 euro (den 15:e varje månad) från och med den 15 juli 2011 till dess något annat beslutas, dock längst till dess att dom meddelas i detta mål.**

2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 13 april 2011.

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande